

Sbírka zákonů a nařízení republiky Československé

Částka 30.

Vydána dne 22. dubna 1947.

Cena Kčs 3.40.

O B S A H:

57. Vyhláška o novém znění vojenského kárného zákona.

57.

Vyhláška ministra národní obrany ze dne 19. března 1947 o novém znění vojenského kárného zákona.

Ministr národní obrany podle čl. II. zákona ze dne 19. března 1947, č. 52 Sb., jímž se mění některá ustanovení zákona ze dne 4. července 1923, č. 154 Sb., o vojenském kázeňském a kárném právu, jakož i o odnětí vojenské hodnosti a přeložení do výslužby řízením správním, vyhlašuje v příloze plné znění zákona ze dne 4. července 1923, č. 154 Sb., jak vyplývá ze změn, provedených zákonem ze dne 4. dubna 1935, č. 64 Sb., zákonem ze dne 19. března 1947, č. 52 Sb. a ústavním dekretem prezidenta republiky ze dne 4. prosince 1944 (příloha k vyhlášce č. 43/1945 Sb.)

arm. gen. Svoboda v r.

Příloha vyhlášky č. 57/1947 Sb.

Zákon

ze dne 4. července 1923, č. 154 Sb.,
o vojenském kázeňském a kárném právu, jakož
i o odnětí vojenské hodnosti a přeložení do
výslužby řízením správním, v úpravě provedené
pozdějšími zákony.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně

ČÁST I.

Vojenské kázeňské právo.

§ 1.

Vojenská kázeňská pravomoc
a její účel.

(1) K zachování kázně trestají vojenští představení podřízené pro jednání a opominutí, jež jsou dále uvedena.

(2) Tato pravomoc se nazývá vojenskou kázeňskou pravomocí.

§ 2.

Věcný rozsah vojenské kázeňské pravomoci.

Jednání a opominutí, na něž se vztahuje vojenská kázeňská pravomoc, jsou

a) jednání a opominutí, která se přičítají vojenským služebním předpisům nebo jiným všeobecným či zvláštním nařízením, pokud jich stíhání nenáleží podle zákonných předpisů soudům;

b) jednání a opominutí, jichž stíhání jinak přísluší okresním národním výborům, není-li v zákoně výslovně stanoveno, že trestní pravomocí těchto úřadů podléhají i osoby podrobené vojenské kázeňské pravomoci

c) jednání a opominutí, jež tvoří skutkovou podstatu vojenského přečinu, má-li vojenký představený, jemuž přísluší kázeňská pravomoc, kázeňské potrestání za dostatečné.

§ 3.

Osobní rozsah vojenské kázeňské pravomoci.

(1) Vojenské kázeňské pravomocí jsou podřízeny

a) všechny osoby, podléhající vojenské trestní soudní pravomoci (příslušníci četnictva jen tehdy, konají-li službu v branné moci aneb jsou-li ve vyšetřovací [zajišťovací] neb trestní vazbě ve vojenských trestních ústavech); pokud některé osoby podléhají vojenské trestní soudní pravomoci jen pro porušení určitých povinností, jsou vojenské kázeňské pravomoci podřízeny jen v tomto směru;

b) odvedení pro nešetření předpisů branného zákona o hlášení při odchodu do přesenní služby nebo k vojenskému výcviku;

c) vojenské osoby mimo činnou službu, počítají v to i vojenské osoby ve výslužbě:

aa) pro jednání a opominutí uvedená v § 2, písm. a), jichž se dopustily ve vojenském stejnokroji;

bb) pro nešetření předpisů o úschově, odezdání a utajení vojenských důvěrných pomůcek, které služebně převzaly jako vojenské osoby, nebo kterých i jinak nabyly;

d) vojenští gážísté mimo činnou službu, počítají v to i vojenské osoby ve výslužbě:

aa) pro jednání a opominutí uvedená v § 2, písm. a), jichž se dopustili v písemném styku s vojenskými velitelskými neb úřady;

bb) pro nešetření povinností uvedených v § 19, odst. 6 a § 21, odst. 4.

(2) Je-li základem vojenské kázeňské pravomoci určitý poměr, v němž jest osoba jí podrobená, přísluší do této pravomoci jen taková jednání a opominutí, jež se stala za tohoto poměru. Ukončí-li se poměr, na němž se zakládá vojenská kázeňská pravomoc, přestane tato pravomoc pouze stran jednání a opominutí uvedených v § 2, písm. b) a c), a to

a) v případě § 2, písm. b), nebyl-li poklesk před ukončením poměru kázeňsky pravoplatně vyřízen;

b) v případě § 2, písm. c) tím okamžikem, jakmile se skončí pro tyto činy vojenská trestní soudní pravomoc.

§ 4.

Druhy kázeňských trestů.

(1) Jako kázeňské tresty jsou přípustny důtky, pořádkové tresty, pokuty, tresty na svobodě a odnětí hodnosti.

(2) Důtky se udělují ústně (beze svědků nebo v přítomnosti druhých), anebo písemně.

(3) Pořádkové tresty záleží v omezení určitých výhod (oprávnění), příslušejících trestanému (dovolené, vycházky z kasáren, dovolené přes večerku), nebo v uložení prací nebo služeb mimo pořad.

(4) V jednotlivém případě nesmí pokuta převyšovati částku 5000 Kčs. Pokuty plynou do státní pokladny a mohou býti vymáhány administrativními srážkami se služebních platů (mzdy), které potrestanému přísluší z pokladny státu nebo státního podniku, anebo politickou exekucí. Je-li pokuta nedobytná nebo byla-li by jejím vydobytím ohrožena výživa potrestaného a jeho rodiny, může kázeňský představený, který jí uložil, změnit ji v jiný kázeňský trest.

(5) Tresty na svobodě se vykonávají buď v příbytku (ubytovací místnosti) potrestaného (domácí vězení) nebo ve vězeňské místnosti (vězení); v tomto případě pak buď jako vězení společné nebo jako samovazba. Trest na svobodě nesmí se odpykávati v soudní věznicí nebo trestnici; nesmí trvati déle než 21 dnů a, vykonává-li se společně, déle než 30 dnů.

(6) Odnětí hodnosti je přípustné jen u poddůstojníků, a to po výstražném protokolu, jestliže se poddůstojník v určené lhůtě nepolepšil.

(7) V poli mohou všichni představení, jimž je svěřena kázeňská pravomoc, ukládati tresty na svobodě ve dvojnásobné výměře jinak přípustné; poddůstojníky lze tu zbaviti hodnosti bez výstražného protokolu.

(8) Za jednání a opominutí, uvedená v § 2, písm. b), na která příslušné předpisy stanoví trest na svobodě, jehož horní hranice sazby převyšuje 30 dnů, nebo peněžitý trest, jehož horní hranice sazby převyšuje 5000 Kčs, nebo jiné tresty, jsou přípustné jako kázeňské tresty pokuta nebo trest na svobodě nebo oba tyto tresty podle trestních sazeb stanovených v příslušných předpisech, jakož i ostatní tresty v nich uvedené. Ustanovení těchto předpisů o vyměření náhradního trestu na svobodě pro případ nedobytnosti peněžitého trestu platí obdobně.

(9) Trest na svobodě uložený podle předchozího odstavce se vykoná ve věznicí příslušného vojenského soudu první stolice, a to pokud možno odděleně od vězňů odpykávajících tresty uložené soudy

§ 5.

Představení, jimž přísluší vojenská kázeňská pravomoc.

(1) Vojenská kázeňská pravomoc přísluší představeným oproti podřízeným.

(2) Právo to souvisí s funkcí, nikoli s hodností, a stejně jako funkce přechází na náměstka nebo zástupce.

(3) Výpočet představených, kterým přísluší vojenská kázeňská pravomoc, obsahují služební předpisy uvedené v § 11; v nich je též uvedeno, kterým představeným náleží tato pravomoc jen v omezené míře. Úplná vojenská kázeňská pravomoc přísluší zpravidla jen velitelům vojskových těles a útvarů jim na roveň postavených, jakož i představeným vyšším. Nižším představeným nežli velitelům rot a jiných částí rotám na roveň postavených přísluší vojenská kázeňská pravomoc jen, když jsou odloučeni (detachováni).

(4) Vojenská kázeňská pravomoc přísluší v případech uvedených v § 4, odst. 8 veliteli oblasti, a nepodléhá-li obviněný veliteli oblasti, ministru národní obrany.

§ 6.

Jak se ukládají a vykonávají kázeňské tresty; odklad výkonu.

(1) Kázeňský trest lze uložit jen po náležité rozvaze, když byl případ řádně vyšetřen a obviněný vyslechnut; obvinění, kteří nejsou v činné službě vojenské, buďte vyslechnuti prostřednictvím vojenských úřadů nebo úřadů okresních národních výborů (úřadů národní bezpečnosti), v jejichž obvodu se zdržují; jest zakázáno činití nátlak na obviněného nebo jiné osoby, aby bylo vynuceno přiznání neb jiné údaje.

(2) Trest nesmí být projevem osobního nepřátelství anebo chvilkové nálady. Při každém výměru trestu musí mít představený zřetel k dosavadnímu chování podřízeného, stupni jeho vzdělání, předvídanému účinku trestu, povaze skutku a zájmu jím ohroženého, jakož i k jiným polehčujícím a přitěžujícím okolnostem.

(3) Za zvláštních polehčujících okolností, které dávají naději, že se vinník, který dosud nebyl trestán, polepší i bez odpykání trestu, může trestající nebo vyšší představený, ne-

brání-li tomu potřeba zachovati kázeň, výkon trestu odložit na dobu, kterou určí, s tím účinkem, že se trest, jestliže se provinilec po stanovenou dobu řádně chová, úplně promine. Jestliže se osoba, již byl odklad trestu povolen, v určené lhůtě znova proviní, nařídí se výkon odloženého trestu a k němu se připojí trest za nové provinění.

(4) Představený, který uložil trest, jest oprávněn, má-li k tomu důležité důvody, trest zcela nebo částečně prominouti; toléž právo přísluší každému vyššímu představenému. Zjistí-li vyšší představený, že uložený kázeňský trest byl nepřipustný nebo nepřiměřený, anebo že trestající nebyl oprávněn jej uvaliti, může trest pozměnit nebo zrušiti.

§ 7.

Stížnost do kázeňských trestů.

(1) Ten, komu byl uložen kázeňský trest, má právo stěžovati si do potrestání buď ihned při oznámení trestu aneb nejpozději do tří přistích dnů u představeného, jenž trest uložil; stížnost musí sám přednésti a odůvodniti. Na právo stížnosti buď potrestaný upozorněn vždy tím představeným, který mu trest oznamuje.

(2) Podáním stížnosti do trestu neodkládá se jeho výkon; představený, který uložil trest, jakož i představený, který je povolán rozhodnouti o stížnosti, může však povoliti, aby výkon trestu byl odložen až do vyřízení stížnosti; to učiní zejména tehdy, když lze očekávati, že stížnost bude mít výsledek.

(3) O stížnosti rozhoduje přímý představený toho, který uložil trest. Před rozhodnutím vyšetří řádně předmět stížnosti, vyslechně neb dá vyslechnouti stěžovatele a je-li toho zapotřebí, vyslechně nebo dá vyslechnouti i jiné osoby a vyžádá si vyjádření představeného, který trest uložil; od výslechu stěžovatelova lze upustiti jen tehdy, míní-li představený, jenž má o stížnosti rozhodovati, stížnosti vyhověti. Rozhodnutí o stížnosti oznámí se jak stěžovateli, tak i tomu, kdo uložil trest.

(4) Proti rozhodnutí o stížnosti lze si do tří dnů opět stěžovati, a to pokud o stížnosti důstojníka nerozhodne velitel sboru, o stížnosti gázisty mimo služební třídy velitel divise a o stížnostech ostatních vojenských osob velitel vojskového tělesa (útvary postaveného mu na roveň). Uložil-li trest důstojníku velitel sboru, gázistovi mimo služební třídy velitel divise, v ostatních případech velitel vojskového tělesa (útvary postaveného mu na roveň) nebo nepodléhá-li představený který

uložil trest, těmto velitelům, rozhoduje o stížnosti s konečnou platností přímý představený toho velitele, který uložil trest.

(5) O stížnostech budiž rozhodováno se vším urychlením. Nebylo-li o stížnosti rozhodnuto do čtyř neděl, jest ten, kdo si stěžoval, oprávněn podati písemnou stížnost přímo k představenému, jemuž přísluší o stížnosti rozhodovati; nemá-li ten, kdo má o stížnosti rozhodovati, služební sídlo v témž místě, jako představený, proti jehož rozhodnutí stížnost směřuje, lze podati uvedenou písemnou stížnost přímo k vyššímu představenému teprve, když uplynulo šest neděl, aniž by bylo o stížnosti rozhodnuto.

(6) Zmešká-li potrestaný lhůtu k podání stížnosti, může žádati za navrácení k předšlému stavu, prokáže-li, že nemohl zachovati lhůtu pro nezaviněnou, nepřekonatelnou a nepředvídanou překážku. Žádost tato musí býti podána do tří dnů poté, co překážka přestala u představeného, který trest uložil; se žádostí musí býti podána stížnost proti trestu. O žádosti za navrácení k předšlému stavu rozhoduje přímý představený toho, jenž trest uložil, s konečnou platností.

(7) Do vojenských kázeňských rozhodnutí (náleží) nelze si stěžovati k nejvyššímu správnímu soudu.

(8) V případech uvedených v § 4, odst. 8 platí o přípustnosti stížnosti k nejvyššímu správnímu soudu a o povolení odkladného účinku takové stížnosti příslušné předpisy.

§ 8.

Obnova řízení kázeňského.

(1) Vyjdou-li po kázeňském potrestání na jevo okolnosti, které, kdyby byly bývaly trestajícímu představenému známy, byly by mohly způsobiti buď mírnější potrestání nebo beztrestnost, má potrestaný právo do dvou roků po odpykání trestu oznámiti je služebním postupem představenému, který trest uložil, po případě jeho nástupci ve velitelství (úřadě).

(2) Tento představený provede šetření, které shledá nutným, a předloží věc svému přímému představenému, aby rozhodl, má-li zůstati kázeňský trest v platnosti, či má-li býti zmírněn nebo vůbec zrušen. Do rozhodnutí tohoto vyššího představeného není stížnosti.

§ 9.

Promlčení.

(1) Trestnost jednání a opominutí uvedených v § 2, písm. a) a b) promlčuje se uplynutím tří měsíců od doby, kdy byl poklesek dokonán. O promlčení přečinů uvedených v § 2, písm. c) platí příslušná ustanovení vojenského trestního zákona ze dne 15. ledna 1855, č. 19 ř. z., se změnami, jež uvádí odstavec 2.

(2) Promlčení se přerušuje:

a) zahájením potřebných kroků ke kázeňskému potrestání;

b) opatřením podle § 138 vojenského trestního zákona č. 19/1855 ř. z. a § 493 zákona ze dne 5. července 1912, č. 131 ř. z., a zák. čl. XXXIII/1912, jestliže činy uvedené v § 2 byly pojaty do vojenského trestního soudního řízení.

§ 10.

Trest na nepředložení stížnosti.

Představený, který v úmyslu, aby potlačil stížnost podřízeného, podanou do kázeňského trestu, zadrží neb odstraní tuto stížnost, trestá se, není-li čin přísněji trestný, za přečin vězením do tří měsíců, a za zvláště přítežujících okolností až do šesti měsíců.

§ 11.

Ostatní ustanovení o vojenském kázeňském právu.

(1) Ostatní podrobnosti vojenského kázeňského práva upravují v mezích zákonných služební předpisy.

(2) Ustanovení §§ 4 až 8 netýkají se kázeňského práva nad vyšetřovacími (zajišťovacími) vězni a trestanci ve vojenských trestních ústavech; o tom mají potřebná ustanovení vězeňské předpisy.

ČÁST II.

Vojenské kárné právo.

§ 12.

Účel řízení před kárnými výbory a jeho poměr k trestnímu řízení soudnímu.

(1) Účelem řízení před kárnými výbory jest vyšetřovati a posuzovati poklesky vojen-

ských gázistů v činné službě i mimo činnou službu (počítajíc v to i vojenské gázisty ve výslužbě), jimiž bylo poškozeno neb ohroženo dobré jméno vojska, a to i tehdy, jde-li o poškození neb ohrožení dobrého jména vojska, způsobené některým z jednání a opominutí uvedených v § 2 nebo některým z trestných činů, které stíhají přísluší podle zákonných předpisů soudu.

(2) Zda vojenský gázista poškodil neb ohrozil dobré jméno vojska trestným činem, jehož stíhání náleží podle zákonných předpisů soudu, to posoudí přísluší kárnému výboru teprve po pravoplatném ukončení trestního řízení soudního, nejde-li o případy uvedené v § 2, písm. c). Potrestání neb osvobození pro trestný čin v řízení soudním nevylučuje řízení před kárným výborem. Bylo-li trestní řízení soudní zavedeno teprve po zahájení řízení před kárným výborem, přeruší se řízení před tímto výborem až do ukončení trestního řízení soudního.

(3) Trestní soudy jsou povinny oznamovati případy trestních řízení zavedených proti vojenským gázistům po jich pravoplatném skončení představenému, jemuž přísluší naříditi zavedení řízení před kárným výborem, k rozhodnutí, má-li býti řízení před kárným výborem zavedeno.

(4) Proti vojenskému gázistovi, který jest členem Národního shromáždění, může býti řízení před kárným výborem zavedeno jen se souhlasem příslušné sněmovny. Odepře-li sněmovna souhlas, jest stíhání navždy vyloučeno.

§ 13.

Rozdělení kárných výborů a jich složení.

(1) Kárné výbory I. stolice jsou

a) kárný výbor pro generály,

b) kárné výbory pro vyšší důstojníky a

c) kárné výbory pro nižší důstojníky a rotmistry (gázisty mimo služební třídy).

Kárný výbor pro generály se zřizuje u ministerstva národní obrany. Ministr národní obrany určí, u kterých velitelství se zřídí kárné výbory pro vyšší důstojníky a kárné výbory pro nižší důstojníky a rotmistry.

(2) Kárné výbory I. stolice se skládají ze stálého předsedy a čtyř členů. Předsedu ustanovuje velitel, u jehož velitelství je zřízen kárný výbor, z generálů zbraní a podle potřeby též z důstojníků zbraní nižší hodnosti,

jsou-li veliteli alespoň vojenského tělesa (útvary postaveného mu na roveň); členy určuje pro každý případ zvláště velitelství, u něhož je zřízen kárný výbor, ze způsobilých vojenských gázistů svého obvodu a co možná ze stábla kárného výboru způsobem, který stanoví vládní nařízení, a to tak, aby jeden z členů byl, pokud lze, práva znalý

(3) Kromě uvedených kárných výborů I. stolice zřizuje se odvolací kárný výbor u ministerstva národní obrany, který funguje v instanci druhé a konečné. Tento kárný výbor jest složen rovněž z předsedy a čtyř členů, z nichž jeden musí býti důstojníkem justiční služby. Předseda i členové odvolacího kárného výboru jsou stáli a ustanovuje je ministerstvo národní obrany.

(4) Poklesky vojenských gázistů-legionářů, spáchané před jejich návratem do vlasti, posuzuje po dobu trvání kanceláře československých legií v I. stolici legionářský kárný výbor, zřízený u ministerstva národní obrany. O složení tohoto výboru platí ustanovení předchozích odstavců. Členy odvolacího kárného výboru v tomto případě ustanovuje ministr národní obrany z příslušníků bývalého československého zahraničního vojska.

(5) O vyloučení a zamítnutí předsedy a členů kárných výborů, jakož i kárného žalobce (§ 16) platí obdobně ustanovení hlavy VII. zákona ze dne 5. července 1912, č. 131 ř. z. o vojenském trestním řádu a zákonného článku XXXIII/1912 o vojenském trestním řádu.

(6) Náhradníky předsedů a stálých členů kárných výborů ustanovuje velitelství (úřad), u něhož jest kárný výbor zřízen; jako náhradníci ostatních členů kárného výboru nastupují vojenští gázisté posádky, v níž jest kárný výbor zřízen, podle pořadu, jež stanoví nařízení.

(7) Předseda a členové kárných výborů jsou ve výkonu svého úřadu samostatní a neodvislí.

§ 14.

Příslušnost kárných výborů.

(1) Příslušnost kárných výborů I. stolice se vztahuje:

a) na všechny vojenské gázisty v činné službě, kteří v době, kdy se má zavést řízení před kárným výborem, konají službu trvale aneb dočasně (služební přidělení) v obvodu

působnosti velitelství, u něhož jest kárný výbor zřízen;

b) na všechny vojenské gázisty mimo činnou službu (počítajíc v to i gázisty ve výslužbě), kteří mají nebo naposledy měli stále bydliště v obvodu působnosti velitelství, u něhož jest kárný výbor zřízen.

(2) Pro vojenské gázisty, mající služební přidělení mimo oblast republiky, příslušný jest kárný výbor, jež určí od případu k případu ministerstvo národní obrany

(3) Osobními změnami, nastalými po zahájení řízení před kárným výborem, nemění se příslušnost kárného výboru.

(4) Ministerstvo národní obrany může z důvodů vojenské služby, je-li nebezpečí podjatosti kárného výboru a z jiných důležitých příčin určit k projednání kárný výbor, jenž není příslušný

(5) Je-li v téže věci obviněno několik vojenských gázistů, příslušejících před různé kárné výbory, rozhodne představený, nařizující proti nim zavedení nebo rozšíření kárného řízení (§ 15, odst. 3), který kárný výbor má věc společně projednat.

(6) Dopustil-li se vojenský gázista několika poklesků, o nichž nebylo ještě konečně rozhodnuto, jest všechny projednati společně u téhož kárného výboru, a to u toho, který ostatní předstihl.

§ 15.

Jak se zavádí řízení před kárnými výbory: prozatímní zproštění služby; zvýšení služného a povýšení.

(1) Řízení před kárným výborem se zavádí:

a) na rozkaz ministra národní obrany proti generálům, jakož i proti vojenským gázistům nižších hodností, kteří jsou přiděleni službou ministerstvu národní obrany nebo útvarům, které nepodléhají žádnému jinému velitelství, u něhož je zřízen kárný výbor, nebo mají služební přidělení v cizině;

b) na rozkaz ministra národní obrany po slyšení přednosty kanceláře československých legií: proti vojenským gázistům-legionářům, pro poklesky uvedené v § 13, odst. 4;

c) na rozkaz příslušného velitele, u jehož velitelství je zřízen kárný výbor pro vyšší dů-

stojníky, proti vyšším důstojníkům, vyjma případy uvedené pod písmeny a) a b), a proti vojenským gázistům nižších hodností, kteří jsou službou přiděleni buď jeho velitelství nebo útvarům, které podléhají jeho velitelství a nepodléhají zároveň jinému velitelství, u něhož je zřízen kárný výbor pro nižší důstojníky a rotmistry;

d) na rozkaz příslušného velitele, u jehož velitelství je zřízen kárný výbor pro nižší důstojníky a rotmistry, proti ostatním vojenským gázistům.

(2) Příslušným představeným podle předchozího odstavce jest velitel, jemuž dotčený vojenský gázista v činné službě služebně podléhá nebo v jehož oblasti má nebo naposledy měl vojenský gázista mimo činnou službu stále bydliště. Byl-li k projednání některé věci podle ustanovení § 14, odst. 4 určen kárný výbor, který není v obvodu působnosti příslušného představeného, přecházejí jeho práva na velitele, u jehož velitelství je zřízen kárný výbor, který byl určen k projednání. Rozkaz nepřislušného představeného nečiní řízení před kárným výborem neplatným, vyslovil-li s ním příslušný představený dodatečně svůj souhlas.

(3) Je-li v téže věci obviněno několik vojenských gázistů a jsou-li k vydání rozkazu na zavedení kárného řízení podle předcházejících ustanovení příslušni různí představení, zavede se kárné řízení nebo se rozšíří již zavedené řízení na rozkaz velitele, u jehož velitelství je zřízen kárný výbor pro vyšší důstojníky, po případě na rozkaz ministra národní obrany. Vzejde-li za kárného řízení podezření, že se obviněný vojenský gázista dopustil ještě jiného poklesku (§ 14, odst. 6), jest příslušným představeným ten velitel, na jehož rozkaz bylo řízení před kárným výborem již zavedeno.

(4) V případech, uvedených v odstavci 1, písm. c) a d), může ministr národní obrany příslušnému veliteli uložit, aby řízení před kárným výborem nařídil.

(5) Řízení před kárným výborem nebud' zaváděno aneb zavedené bud' zastaveno, jestliže president republiky tak nařídí.

(6) Vyžaduje-li to služební zájem, může představený, který nařídil zavedení řízení před kárným výborem, obviněného zprostiti výkonu služby.

(7) Vojenská gázisté, proti nimž bylo zavedeno řízení před kárným výborem, nemohou

býti povýšení, ani jim nemůže býti služné zvýšeno, dokud není toto řízení pravoplatně skončeno. Neskončilo-li řízení zastavením neb zproštěním obviněného, stanoví konečné usnesení kárného výboru, zda a která doba od zavedení řízení až do konečného usnesení se pro zvýšení služného nezapočítává.

(6) Příslušní představení mohou věc jednoho neb několika obviněných vyloučiti a naříditi oddělené projednání, jeví-li se vhodným k tomu účelu, aby se řízení neprodlužovalo neb neztěžovalo; z téhož důvodu mohou vyloučiti z dalšího projednávání poklesky, které nemají pro výměr trestu podstatné důležitosti. Pro případy takto vyloučené zůstává příslušným představeným ten, který vyloučení věci nařídil.

§ 16.

Kárný žalobce.

(1) Kárného žalobce ustanovuje velitel, u jehož velitelství je zřízen kárný výbor. Kárný žalobce provádí vyšetřování, podává žalobu, zastupuje ji před kárným výborem a přispívá vhodnými návrhy k tomu, aby bylo dosaženo účelu řízení uvedeného v § 12, odst. 1.

(2) Pro řízení před odvolacím kárným výborem ustanovuje ministerstvo národní obrany odvolacího kárného žalobce.

(3) Kárný výbor jest povinen před každým usnesením neb opatřením, jež učiní, slyšeti kárného žalobce, aby tento mohl hájiti zájmy jemu svěřené, a to i tehdy, není-li to v zákoně výslovně stanoveno.

§ 17.

Vyšetřování.

(1) Povinností kárného žalobce při vyšetřování jest zjistiti z moci úřední všechny okolnosti a vyčerpati všechny průvodní prosiředky, které jsou rozhodné pro úplné objasnění věci, jakož i dáti obviněnému příležitost, aby se vyjádřil o jednotlivých bodech obvinění a uplatnil své návrhy na doplnění řízení; odepře-li obviněný součinnost, nepřekáží to dalšímu řízení. Svědky a znalce vyslýchá kárný žalobce bez přísahy.

(2) Kárný žalobce může požadovati součinnost všech vojenských velitelství (úřadů). Dále může požádat o součinnost též úřady okresních národních výborů a úřady národní

bezpečnosti. Stane se tak zejména, bydlí-li svědkové nebo znalci, kteří nejsou vojenskými osobami v činné službě, mimo obvod okresního národního výboru, v němž je sídlo kárného výboru, nebo nevyhoví-li předvolání kárného žalobce nebo bez zákonných důvodů odpírají vypovídat. Dožadované úřady se řídí při tom předpisy, které u nich platí pro obslužování a výsledky.

(3) Je-li k zjištění pravdy nezbytným přísežný výsledek svědků nebo znalců, požádá kárný žalobce za takový výsledek příslušný vojenský soud 1. stupně nebo okresní soud.

(4) O svědčích a znalcích platí obdobně předpisy trestního soudního řádu.

(5) Je-li po skončeném vyšetřování kárný žalobce toho názoru, že se obviněný nedopustil poklesků nebo, že některými poklesky, kladenými mu za vinu, nepoškodil ani neohrozil dobré jméno vojska, předloží příslušnému představenému (§ 15) návrh na zastavení řízení, a to buď jen částečné nebo v celém rozsahu. Jinak zašle kárnému výboru spisy se žalobou, v níž navrhne, zda a kteří svědci a znalci mají být předvoláni k závěrečnému projednání a jaká jiná další opatření se mají učinit. Je-li však obviněný podle výsledků vyšetřování podezřelý ještě z jiných poklesků, než pro které bylo kárné řízení zavedeno, podá kárný žalobce pro tyto poklesky žalobu, rozšíří-li příslušný představený na jeho návrh rozkaz ke stíhání pro tyto poklesky.

§ 18.

Řízení při pochybnostech o duševním stavu.

(1) Vzejdou-li pochybnosti o tom, zda byl obviněný v době, kdy se dopustil poklesku, při zdravém rozumu, vyšetří se jeho duševní stav. Za tím účelem vyslechnou se osoby, které mohou podati vysvětlení, po případě vyžádají se potřebné úřední a služební zprávy a duševní stav se přezkoumá dvěma lékaři.

(2) Není-li možno vyšetřiti a posouditi duševní stav obviněného bez pozorování ve vojenském neb jiném veřejném léčebném ústavě, požádá kárný výbor příslušný trestní soud za provedení tohoto důkazu.

(3) Podobně, jak jest uvedeno v předchozích dvou odstavcích, jest postupovati tam, kde sice není pochybnosti o přičetnosti obviněného v době spáchaného poklesku, avšak jest pochybnost, zda jest obviněný při zdravém

rozumně v době, kdy se koná řízení před kárným výborem.

(4) Zjistí-li se, že obviněný trpí duševní chorobou, zajistí kárný žalobce, je-li toho třeba, průvodní prostředky a předloží příslušnému představenému návrh, aby se řízení přerušilo, dokud se obviněný neuzdraví. Zjistí-li se, že obviněný trpěl v době spáchání poklesku duševní chorobou, pro níž mu nelze poklesek přičítati, navrhne kárný žalobce příslušnému představenému, aby řízení bylo zastaveno.

§ 19.

Obhájce.

(1) Obviněný má právo, přibrati si, a to již za vyšetřování, obhájce z vojenských gážístů nebo z obhájců ve věcech trestních. Je-li obhájce, obviněným přibráný, vojenským gážístou v činné službě, potřebuje ku převzetí obhajoby svolení představeného velitelství (úřadu); svolení toto může však býti odepráno jen, je-li obhájce ve službě nepostradatelný

(2) Na žádost a v případech § 21, odst. 2 bez žádosti budíž obviněnému pro závěrečné projednání určen velitelstvím (úřadem), u něhož jest kárný výbor zřízen, obhájce z vojenských gážístů v činné službě v sídle kárného výboru, a to, není-li vojenský gážísta, jenž má býti určen obhájcem, služebně podřízen onomu velitelství, se souhlasem příslušného vojenského představeného; obhájce takto určený musí obhajobu převzítí.

(3) Nařízení stanoví, kdo nemůže býti obhájcem v řízení před kárnými výbory.

(4) Obhájce jest oprávněn podle svého svědomí a v mezích zákonných uvést vše, co má v zájmu obviněného za potřebné a použítí všech přípustných obhajovacích prostředků.

(5) Obhájcům z vojenských gážístů v činné službě nepřisluší odměna za obhajování; o náhradě cestovních nákladů určených obhájci platí příslušné předpisy

(6) Po skončeném vyšetřování přísluší jak obviněnému tak i jeho obhájci (právnímu zástupci) právo nahlížeti do spisů (vyjma zápisy o poradách a hlasováních) a činiti z nich výpisky; předtím lze povolití obviněnému neb jeho obhájci nahlédnouti do spisů, pokud to lze uvéstí v soulad s účelem řízení. Obsah těchto spisů sdělovati s veřejností jest zakázáno.

§ 20.

Přípravy pro závěrečné projednání.

(1) Den závěrečného projednání stanoví předseda kárného výboru tak, aby předvolání mohlo býti obviněnému dodáno nejpozději osmého dne před závěrečným projednáním.

(2) K tomuto projednání předvolá předseda obviněného a doručí mu zároveň opis kárné žaloby. Mimo to zpraví o ustanovení závěrečného projednání kárného žalobce a obhájce, po případě zákonného zástupce nezletilého obviněného, a předvolá svědky a znalce, jichž předvolání navrhuje žalobce nebo obviněný a jejichž osobní výskoch pokládá za nutný

§ 21.

Závěrečné projednání.

(1) Na začátku závěrečného projednání učiní svoje návrhy kárný žalobce. Nato vyslechne se obviněný, je-li přítomen, pak svědci a znalci, kteří byli předvoláni, a přečtou se, pokud je toho zapotřebí, zápisy sepsané za vyšetřování a ostatní důležité listiny Obviněný (obhájce) i kárný žalobce mají právo, vysloviti se o jednotlivých průvodních prostředcích a navrhnouti, aby svědkům a znalcům byly dány otázky potřebné k objasnění věci. Po skončeném řízení průvodním udělí se slovo kárnému žalobci, pak obviněnému a obhájci. Poslední slovo musí býti uděleno vždy obviněnému.

(2) Závěrečné projednání provede se v nepřítomnosti obviněného, jestliže se neodůvodněně k projednání nedostaví, ač byl řádně obeslán, nebo před skončením projednání se vzdálí, anebo je pro neslušné a neúctivé chování z místnosti vykázán, neb jestliže svojí vinou způsobí, že mu předvolání nemůže býti doručeno, anebo nedostaví-li se proto, že si odpykává trest na svobodě. V případech těchto — vyjma vzdálení se nebo vykázání z místnosti před skončením projednání — buď obviněnému pro závěrečné projednání určen podle § 19, odst. 2 obhájce, nepřibrál-li si obviněný obhájce sám.

(3) Řízení před kárným výborem jest neveřejné; obviněnému však přísluší právo, přibrati k závěrečnému projednání tři důvěrníky z vojenských gážístů.

(4) Všechny osoby, jež jsou při závěrečném projednání přítomny, jsou povinny chovati v tajnosti vše, o čem se při jednání dozvědi;

uveřejnění konečného usnesení kárného výboru může se však státi se svolením ministerstva národní obrany.

(5) Kárný výbor má průvodní prostředky co do jejich věrohodnosti a průvodní moci jak jednotlivě, tak i ve věcné jejich vzájemné souvislosti pečlivě a svědomitě zkoumati a usnáší se podle volného uvážení po skončení závěrečného projednání v neveřejné poradě většinou hlasů; třífází-li se hlasy ve více než dvě různá mínění, takže žádné z nich nemá absolutní většinu, připočítávají se hlasy nejnepříznivější pro obviněného k hlasům postupně příznivějším tak dlouho, až se dosáhne absolutní většiny.

(6) Zápis o závěrečném projednání sepíše zapisovatel určený předsedou. Zápis musí obsahovat jména přítomných a vylíčení průběhu jednání ve všech podstatných bodech. O poradách a hlasování budiž sepsán zvláštní zápis.

§ 22.

Konečné usnesení kárných výborů.

(1) Konečné usnesení kárného výboru zní:

a) že se obviněný zprošťuje, nabude-li kárný výbor na základě závěrečného projednání přesvědčení, že obviněný nepoškodil ani neohrozil dobré jméno vojska, anebo že mu nelze poklesek přičítati;

b) že jest obviněný vinen, dospěje-li kárný výbor na základě provedeného řízení k přesvědčení, že obviněný poškodil anebo ohrozil dobré jméno vojska. V tom případě se usnese kárný výbor:

aa) na některém z trestů uvedených v § 23; byl-li vojenský gážísta v řízení před kárným výborem již pro některý poklesek potrestán, má kárný výbor při výměře trestu za jiný poklesek, spáchaný před uvedeným potrestáním, přihlížeti k trestu uloženému za poklesek, pro který byl již dotčený vojenský gážísta potrestán

bb) o tom, zda a která doba řízení před kárným výborem se pro zvýšení služného nezapočítává.

(2) Kárný výbor učiní konečné usnesení po skončeném závěrečném projednání v neveřejné poradě. Předseda prohlásí ihned ko-

nečné usnesení. Zní-li konečné usnesení, že se obviněný zprošťuje, upozorní předseda, že se toto usnesení stane pravoplatným, bude-li potvrzeno vojenským představeným podle odstavce 4; zní-li konečné usnesení, že obviněný jest vinen, poučí předseda obviněného o jeho právu odvolacím a prohlásí, že konečné usnesení se stane pravoplatným, nebude-li ve lhůtě, stanovené v § 24, ohlášeno odvolání a bude-li konečné usnesení potvrzeno vojenským představeným podle odstavce 1.

(3) Bylo-li ve stanovené lhůtě ohlášeno odvolání, dodá se odvolateli konečné usnesení i s důvody rozhodovacími. Je-li obviněný nezletilý, dodá se konečné usnesení vždy jeho zákonnému zástupci.

(4) Konečné usnesení, že se obviněný zprošťuje, se předloží do osmi dnů k potvrzení představenému, který nařídil řízení před kárným výborem nebo který nařídil jeho rozšíření. Potvrdí-li představený toto usnesení, může zaříditi podle potřeby další za účelem kázeňského potrestání podle části I tohoto zákona. Konečné usnesení, že je obviněný vinen, předloží se, nepodá-li obviněný (obhájce) ve lhůtě stanovené v § 24 odvolání, po uplynutí této lhůty k potvrzení

a) byl-li uložen některý z trestů, uvedených v § 23, odst. 1, písm. a), odst. 2, písm. a) a odst. 4, písm. a) představenému, který nařídil řízení před kárným výborem, po případě který nařídil jeho rozšíření,

b) byl-li uložen některý z trestů uvedených v § 23, odst. 1, písm. b) až g), odst. 2, písm. b) až d), odst. 4, písm. b) až d) ministru národní obrany

(5) Dnem potvrzení stávají se konečná usnesení pravoplatnými.

(6) Nebylo-li konečné usnesení kárného výboru, že se obviněný zprošťuje nebo že jest vinen, potvrzeno podle odstavce 1 anebo ohlásil-li obviněný ve stanovené lhůtě odvolání proti konečnému usnesení, jímž byl uznán vinným, předloží se spisy k projednání odvolacímu kárnému výboru u ministerstva národní obrany

(7) Zda se konečné usnesení kárného výboru potvrzuje nebo nepotvrzuje, o tom má představený uvedený v odstavci 4 rozhodnouti do osmi dnů poté, co mu bylo konečné usnesení předloženo k potvrzení.

§ 23.

Tresty, jež lze uložit na základě řízení před kárnými výbory.

(1) Tresty u vojenských gázistů z povolání mohou být:

- a) písemná výstraha;
- b) písemná výstraha s vyloučením zvýšení služného;
- c) písemná výstraha se zmenšením služebního platu;
- d) propuštění z činné služby se zaopatřovacími platy;
- e) propuštění z činné služby s menšími zaopatřovacími platy;
- f) odnětí vojenské hodnosti s přiznáním menších zaopatřovacích platů;
- g) odnětí vojenské hodnosti se ztrátou nároku na zaopatřovací platy.

Zaopatřovacími platy, o nichž se zmiňují ustanovení písm. d) až g), třeba rozuměti zaopatřovací platy, příslušející dotčené osobě podle zákonných ustanovení vzhledem k služební době započitatelné pro výměru výslužného.

(2) Tresty u vojenských gázistů ve výslužbě a u vojenských gázistů v záloze s výslužným mohou být:

- a) písemná výstraha
- b) písemná výstraha s dočasným snížením zaopatřovacích platů;
- c) písemná výstraha s trvalým snížením zaopatřovacích platů;
- d) odnětí vojenské hodnosti s trvalým snížením zaopatřovacích platů;
- e) za zvláště přitěžujících okolností odnětí vojenské hodnosti se ztrátou všech nároků na zaopatřovací platy pro gázistu i jeho příslušníky.

(3) O trestech gázistů ve výslužbě na dobu potřeby aktivovaných platí obdobně ustanovení platná pro vojenské osoby z povolání.

(4) Tresty u vojenských gázistů v záloze, počítajíc v to i vojenské gázisty mimo službu, mohou být:

- a) písemná výstraha;
- b) písemná výstraha s vyloučením zvýšení služného;
- c) písemná výstraha se zmenšením služebního platu;
- d) odnětí vojenské hodnosti.

(5) Vyloučení zvýšení služného může být vysloveno na dobu od tří měsíců do tří let. Tím se zvýšení služného zdrží o celou lhůtu stanovenou v konečném usnesení, i když nároku na zvýšení služného bylo již nabyto před pravoplatností konečného usnesení; při počítání lhůty nečítá se doba, jež není pro zvýšení služného započitatelná.

(6) Zmenšení služebního platu, po případě dočasné snížení zaopatřovacích platů může být vysloveno na dobu od tří měsíců až do tří let; snížení toto dlužno v konečném usnesení stanovili, a to nejvýše 25%. Po dobu trestu jest vyloučeno zvýšení služného. Je-li přeložen (znovupřeložen) gázista před uplynutím doby trestu do výslužby, zmenší se jeho zaopatřovací platy na zbývající dobu trestu v procentní výměře stanovené konečným usnesením. Zmenšení služebního platu se týká jen služného a čínovného, snížení zaopatřovacích platů pak jen výslužného nebo odbytného.

(7) V případech odstavců 5 a 6 jest vojenský gázista vyloučen před uplynutím doby stanovené v konečném usnesení z povýšení do vyšší hodnosti.

(8) Snížení zaopatřovacích platů [odstavce 1, písm. e) a f) a odstavce 2, písm. c) a d)] lze stanovit nejvýše 25%.

(9) Je-li u vojenského gázisty z povolání vysloveno na základě řízení před kárným výborem odnětí vojenské hodnosti, může mu být výjimečně, je-li nemajetný, přiznán na zvláštní žádost ministrem národní obrany v dohodě s ministrem financí příspěvek na výživu podle § 10 zákona ze dne 17. února 1922, č. 76 Sb. Zní-li u vojenského gázisty ve výslužbě konečné usnesení na odnětí vojenské hodnosti se snížením zaopatřovacích platů, může mu být výjimečně, je-li nemajetný, povoleno na zvláštní žádost ministrem národní obrany v dohodě s ministrem financí zvýšení poněkud snížených zaopatřovacích platů, a to po případě až na výměru původních zaopatřovacích platů, jichž v době konečného usnesení požíval. Je-li konečně u vojenského gázisty ve výslužbě vysloveno na základě řízení před kárným výborem odnětí vojenské hodnosti se ztrátou zaopatřovacích platů, může mu být výjimečně, je-li nemajetný, povoleno na zvláštní žádost ministrem národní obrany v dohodě s ministrem financí další výplata zaopatřovacích platů buď zcela nebo zčásti.

(10) Nebyl-li vojenskému gázistovi, kterému byla odňata vojenská hodnost se ztrátou

zaopatřovacích platů, přiznán příspěvek na výživu, po případě nebyla-li mu povolena další výplata zaopatřovacích platů zcela nebo zčásti podle ustanovení předchozího odstavce, může být manželce i dětem, jimž by příslušel nárok na zaopatřovací platy, kdyby obviněný byl v době pravoplatnosti konečného usnesení zemřel, výjimečně přiznán, jsou-li nevinny a nemajetny, ministrem národní obrany v dohodě s ministrem financí přiměřený příspěvek na výživu, jenž však nesmí převyšovati výměru zaopatřovacích platů, jež by jim podle zákona příslušely, kdyby potrestaný gážísta nežil. Totéž platí obdobně i o nevinných a nemajetných vdovách a sirotcích po vojenských gážístech, jimž byla odňata vojenská hodnost se ztrátou zaopatřovacích platů.

(11) Ministerstvo národní obrany může kdykoliv prozkoumati předpoklady pro výjimečné přiznání příspěvku na výživu (výjimečně povolenou další výplatu zaopatřovacích platů) podle odstavců 9 a 10 a podle výsledku výplatu příspěvku na výživu (výjimečně povolených zaopatřovacích platů) přechodně neb trvale zastaviti.

(12) Zákonná ustanovení o pozbytí zaopatřovacích platů následkem odsouzení trestním soudem platí také o příspěvech na výživu uvedených v odstavcích 9 a 10.

(13) Vojenští gážíste v záloze, jimž byla odňata vojenská hodnost podle ustanovení odstavce 4, písm. d), pozbývají všech nároků na event. poskytnutí vojenských zaopatřovacích platů, jež by jim z důvodu invalidity (nezpůsobilosti k občanskému povolání) způsobené v činné službě vojenské příslušely podle vojenského zaopatřovacího zákona.

(14) Kárný výbor může v konečném usnesení, znějícím na odnětí vojenské hodnosti, odňati obviněnému vyznamenání a čestné odznaky, pokud mu byly propůjčeny naším státem, a může mu zakázati nošení cizozemských vyznamenání a čestných odznaků na území Československého státu.

§ 24.

Odvolání proti konečnému usnesení kárného výboru I. stolice.

(1) Znů-li konečné usnesení, že je obviněný vinen, může obviněný (obhájce) ohlásiti do tří dnů po vyhlášení konečného usnesení odvolání pro výrok o vinně a trestu, jakož i pro výrok, že se doba řízení před kárným výbo-

rem nezapočítává pro zvýšení služného; totéž právo přísluší zákonnému zástupci nezletilého obviněného, a to i proti jeho vůli. Odvolatel má právo provesti ohlášené odvolání do osmi dnů po dni, kdy mu bylo doručeno konečné usnesení podle § 22, odst. 3. Oprávněná osoba se může zřici práva ohlásiti odvolání nebo je vzíti zpět; zřeknutí se odvolání nebo jeho zpětvzetí nelze více odvolati.

(2) Bylo-li odvolání včas ohlášeno, má odkladný účinek.

(3) Kárný výbor I. stolice zamítne odvolání jako nepřijatelné, bylo-li ohlášeno opožděně nebo osobou neoprávněnou nebo zřekla-li se oprávněná osoba práva odvolati se; odvolateli přísluší proti tomuto usnesení do osmi dnů po jeho doručení stížnost k odvolacímu kárnému výboru.

§ 25.

Rízení před odvolacím kárným výborem.

(1) Odvolací kárný výbor prozkoumá po slyšení odvolacího kárného žalobce spisy především v neveřejné poradě. Má-li za to, že jest třeba řízení, provedené kárným výborem I. stolice, doplniti, uloží toto doplnění kárnému výboru, který se věci zabýval v I. stolici, nebo opatří potřebné spisové doplnění sám. Má-li však podle názoru odvolacího kárného výboru provedené řízení takové podstatné vady, že jich nelze doplněním odstraniti, usnese se odvolací kárný výbor na tom, aby naříkané konečné usnesení bylo zrušeno a spisy zaslány příslušnému představenému k dalšímu opatření, anebo aby bylo nařízeno nové projednání, podle potřeby i před jiným kárným výborem I. stolice; usnesení toto podléhá schválení ministra národní obrany.

(2) Nebylo-li odvolání, ohlášené opožděně nebo osobou neoprávněnou nebo po pravoplatném zřeknutí se práva odvolacího, zamítnuto podle § 24, odst. 3 kárným výborem I. stolice nebo nebyly-li ohlášené odvolání, po případě stížnost podle § 24, odst. 3 provedeny ve stanovené lhůtě nebo jsou-li uplatňovány vůbec jen zřejmě bezpodstatné formální vady řízení, zamítne odvolací kárný výbor bez závěrečného projednání ihned v neveřejné poradě odvolání, po případě stížnost, a vysloví souhlas s usnesením kárného výboru I. stolice; při tom se zároveň usnese, zda a která doba řízení od konečného usnesení kárného výboru I. stolice se nezapočítává pro zvýšení služného. Toto usnesení podléhá schválení ministra národní obrany.

(3) Nepokládá-li odvolací kárný výbor doplnění řízení za nutné, nebo bylo-li doplnění již provedeno, a neuzná-li, aby naříkané konečné usnesení bylo zrušeno, nařídí závěrečné projednání. Totéž se stane i tehdy, když ministr národní obrany neschválí usnesení odvolacího kárného výboru, aby naříkané konečné usnesení bylo zrušeno a aby věc byla znovu projednána v I. stolici, nebo neschválí-li usnesení odvolacího kárného výboru z nevěřejné porady (odstavec 2), že se odvolání zamítá, nebo, že se vyslovuje souhlas s konečným usnesením kárného výboru I. stolice. Na další řízení použije se obdobně předpisů platných pro řízení před kárným výborem I. stolice.

(4) Obviněný a obhájce může se dostavit k závěrečnému projednání.

(5) Odvolací kárný výbor může:

a) souhlasit s konečným usnesením kárného výboru I. stolice, nebo

b) učinit konečné usnesení nové podle § 22, odst. 1, písm. a) a b) a § 23.

(6) Odvolací kárný výbor se ve všech případech, kdy je obviněný uznán vinným ať již jeho novým konečným usnesením nebo usnesením kárného výboru I. stolice, s nímž vyslovuje souhlas, zároveň usnese, zda a která doba řízení od konečného usnesení kárného výboru I. stolice se nezapočítává pro zvýšení služného.

(7) Konečné usnesení odvolacího kárného výboru potvrzuje ministr národní obrany, jenž může podle potřeby naříditi též, aby bylo řízení doplněno a aby bylo vydáno nové konečné usnesení.

(8) Konečné usnesení odvolacího kárného výboru se při závěrečném projednání neprohláší, nýbrž oznámí se obviněnému s důvody rozhodovacími písemným vyhotovením teprve, když bylo potvrzeno podle předcházejícího odstavce.

§ 26.

Důsledky uložených trestů.

(1) Tresty uložené v řízení před kárným výborem buďtež zapsány do osobních dokladů.

(2) Po uplynutí tří let od právní moci konečného usnesení musí býti zápis v osobních dokladech na žádost dotčeného vojenského gázisty vymazán, jestliže žadatel se od té

doby, co bylo proti němu řízení před kárným výborem provedeno, vždy bezúhonně choval; výmazu tohoto nelze však povolití dříve, pokud nebyl uložený trest úplně odpykán.

(3) Rozhodnutí o žádosti za výmaz zápisu trestu podle předchozího odstavce přísluší ministerstvu národní obrany.

(4) Ministerstvo národní obrany může, jakmile byl trest v osobních dokladech vymazán a vojenský gázista se trvale bezúhonně chová a velmi dobré služby koná, povolití, aby při dalším zvýšení služného, byla vyloučená lhůta zcela nebo částečně opět započítána.

(5) Tresty uložené v řízení před kárnými výbory promíjeti nebo zmírňovati přísluší prezidentu republiky

§ 27.

Navrácení k předešlému stavu.

(1) Zmeškal-li obviněný lhůtu k ohlášení odvolání, může žádati za navrácení k předešlému stavu, prokáže-li, že nemohl lhůtu zachovati pro nezaviněnou, nepřekonatelnou a nepředvídanou překážku.

(2) Žádost za navrácení k předešlému stavu musí býti podána nejpozději do tří dnů poté, co překážka přestala, u kárného výboru, u něhož mělo býti podáno odvolání, při čemž buďte uvedeny příčiny zmeškání a okolnosti, jimiž se zmeškání ospravedlňuje. Se žádostí musí býti spojeno ohlášení odvolání.

(3) O žádosti za navrácení k předešlému stavu rozhoduje po vyslechnutí kárného žalobce kárný výbor I. stolice; proti zamítavému rozhodnutí přísluší obviněnému stížnost k odvolacímu kárnému výboru do osmi dnů od doručení zamítavého rozhodnutí.

§ 28.

Obnova řízení před kárnými výbory.

(1) Řízení před kárnými výbory, jež bylo pravoplatně skončeno, může býti, a to po případě i po výkonu trestu, obnoveno ku prospěchu obviněného na žádost jeho, jeho pozůstalých nebo jeho zákonného zástupce, lze-li na základě skutečnosti nové a jeho vyšších důvodně předpokládati možnost, že obviněný bude osvobozen, nebo že mu bude uložen trest mírnější.

(2) Bylo-li řízení zastaveno, nebo skončilo-li zproštěním neb udělením pouhé písemné výstrahy, může býti obnova pravoplatně skončeného řízení na návrh kárného žalobce povolena v neprospěch obviněného, avšak jen tehdy, vyjdou-li na jevo nové okolnosti neb průkazy, které samy nebo v souvislosti s průkazy dříve vyšetřenými mohou odůvodnit usvědčení obviněného nebo uložení vyššího trestu.

(3) Žádost za obnovu řízení jest podati u kárného výboru, který se zabýval věcí v I. stolici. Žádá-li se za obnovu řízení ve prospěch obviněného, může velitelství (úřad), u něhož jest kárný výbor zřízen, povolit, aby se s výkonem (pokračováním ve výkonu) konečného usnesení kárného výboru prozatím vyčkalo až do rozhodnutí o žádosti za obnovu, má-li důvodně za to, že obnova bude povolena.

(4) O žádostech za obnovu řízení rozhoduje ministerstvo národní obrany. Shledá-li toto ministerstvo, že důvody uvedené v žádosti jsou dostatečné, nařídí obnovu řízení a určí kárný výbor, u něhož má býti nové řízení v I. stolici provedeno; povolí-li obnovu řízení ve prospěch obviněného, rozhodne též o tom, má-li se s výkonem (pokračováním ve výkonu) potvrzeného konečného usnesení až do nového pravoplatného konečného usnesení kárného výboru vyčkati.

(5) Kárný výbor projeví po provedeném řízení, pro něž platí tytéž zásady jako pro původní řízení před kárným výborem, buď souhlas s původním konečným usnesením kárného výboru, nebo učiní nové konečné usnesení.

(6) Byla-li obnova povolena ve prospěch obviněného, nemůže býti uložen v obnoveném řízení trest přísnější nežli v řízení původním.

(7) O potvrzování konečného usnesení kárného výboru a o odvolání do tohoto usnesení platí ustanovení §§ 22 a 24.

(8) Zastaví-li se řízení po povolené obnově, nebo je-li vojenský gážista v obnoveném řízení zproštěn neb odsouzen k trestu mírnějšímu, budiž mu státem nahrazeno, co mu v důsledku původního konečného usnesení neprávem ušlo na plátech. Po smrti vojenského gážisty přísluší nárok na náhradu také jeho pozůstalým majícím právo na zaopatření pokud, pokud jim ušla výživa, k níž byl obviněný povinen.

§ 29.

Mimořádná obnova.

(1) Potvrdil-li podle § 22, odst. 4 konečné usnesení, ukládající trest písemné výstrahy, jiný představený než ministr národní obrany, může ministr národní obrany zrušiti toto rozhodnutí, zjistí-li se při zkoumání spisů, že provedené řízení má podstatné vady. Zruší-li v takových případech ministr národní obrany rozhodnutí, provede se obnovené řízení před kárným výborem podle ustanovení § 28; v řízení obnoveném nemůže býti uložen přísnější trest nežli v řízení původním.

(2) Mimořádná obnova podle předcházejícího odstavce povoluje se z moci úřední; proto návrhy, aby byla povolena, nebudou projednány, nýbrž budou zamítnuty přímo tím vojenským útvarem, k němuž dojdou.

§

Doručování.

(1) Všechna doručení pro obviněného, která mají býti vykonána podle ustanovení části II tohoto zákona, jsou platná, provedou-li se jemu osobně, jeho obhájci nebo jinému zmocněnci; je-li pobyt obviněného neznámý, postačí, uloží-li se spis pro něho určený u velitele (přednosty) velitelství (úřadu) jeho posledního služebního přidělení (jeho vojenského evidenčního úřadu).

(2) Veřejná výzva, aby se obviněný dostavil, není dovolena.

§ 31.

Opravné prostředky a lhůty.

(1) Opatření kárného výboru nemohou — pokud zákon nestanoví jinak — býti naříkána samostatným opravným prostředkem, nýbrž toliko spolu s odvoláním proti konečnému usnesení kárného výboru podaným podle § 24. Tímto ustanovením není dotčeno právo, učiniti oznámení a podati stížnost proti osobám, které jsou povinny spolupůsobiti v řízení před kárnými výbory, pro porušení jejich úřední a služební povinnosti.

(2) Lhůty uvedené v § 24, odst. 1 a 3 a § 27, odst. 2 a 3 jsou neprodlužitelné; počínají se v případech § 24, odst. 1 a 3 a § 27, odst. 3 prvním dnem následujícím po doručení konečného usnesení (rozhodnutí) a v případě § 27, odst. 2 prvním dnem následujícím poté,

co překážka tam uvedená přestala, a to i tehdy, připadá-li tento první den na neděli (svátek). Příkladně-li však konec některé lhůty na neděli nebo svátek státem uznán, končí se lhůta nejbližším příštím všedním dnem. Dny poštovní dopravy se do lhůty nepočítají.

(3) Podání může obviněný činit i též telegraficky.

§ 32.

Náklady řízení, kolky a poplatky

Pokud v tomto zákoně není nic jiného stanoveno, platí pro řízení před kárnými výbory stran nákladů řízení a osvobození od kolků a poplatků obdobně předpisy §§ 408 a 409 zák. č. 131/1912 ř. z. a zák. čl. XXXIII/1912.

ČÁST III.

Odnětí vojenské hodnosti a přeložení do výslužby (propuštění s odbytným) řízením správním.

§ 33.

Odnětí vojenské hodnosti řízením správním.

(1) Správním opatřením ministra národní obrany může býti vojenskému gázišovi odňata vojenská hodnost, po případě zrušeno jeho jmenování

a) když uprchl do ciziny nebo nevrátí-li se neodůvodněně z ní a bylo-li z toho důvodu proti němu zavedeno trestní řízení a nemůže-li pro jeho nepřítomnost býti skončeno;

b) vstoupil-li vojenský gázišta do cizích služeb vojenských bez příslušného svolení (§ 6 branného zákona ze dne 19. března 1920, č. 198 Sb.)

c) neplní-li vojenský gázišta mimo činnou službu v době, kdy nekoná činné služby vojenské, opětovně svých povinností, jež mu příslušné předpisy jako gázišovi mimo činnou službu ukládají, anebo odmítne-li v této době vůbec plnit povinnosti, jež mu příslušejí jako vojenskému gázišovi mimo činnou službu;

d) bylo-li dodatečně zjištěno, že se vojenský gázišta dopustil ještě před svým jmenováním zločinu vůbec, přečinu nebo přestupku spáchaného ze ziskuchtivosti nebo proti veřejné mravnosti a byl-li proto soudem před svým jmenováním nebo po něm odsouzen, nebo nedošlo-li k zavedení trestního řízení soudního nebo k odsouzení pro zločin spáchaný ze ziskuchtivosti nebo proti veřejné mravnosti jen proto, poněvadž tomu překážel důvod, který zrušuje trestnost činu neb vylučuje jeho stíhání. Nastalo-li odsouzení před vznikem Československé republiky, lze tohoto opatření použití jen tehdy, byl-li by dotčený čin trestným i podle zákonů československých platných v době odnětí vojenské hodnosti. Nedošlo-li k zavedení trestního řízení soudního nebo k odsouzení, lze opatření tohoto použití jen tehdy, podá-li příslušný návrh souhlasně kárný výbor I. stolice a odvolací kárný výbor;

e) vystoupil-li důstojník duchovní služby mimo činnou službu z církve (náboženské společnosti), pro niž byl duchovním jmenován, nebo byl-li příslušným úřadem této církve (náboženské společnosti) zbaven kněžského (duchovního) úřadu.

(2) Vojenští gázišové, jimž byla odňata podle předchozího odstavce vojenská hodnost, nemají nároku na zaopatřovací platy (odbytné); byli-li však v době rozhodnutí o odnětí vojenské hodnosti již poživateli vojenských zaopatřovacích platů, zůstanou jim v případech, uvedených v odstavci 1, písm. c) a e), zachovány

(3) U majorů a podplukovníků lze provéstí odnětí vojenské hodnosti (zrušení jmenování) řízením správním jen se souhlasem vlády u plukovníků a generálů jen se souhlasem prezidenta republiky

(4) Odnětí vojenské hodnosti poddůstojníkům z mužstva řízením správním upravují předpisy uvedené v § 11, odst. 1.

§ 34.

Přeložení do výslužby a propuštění s odbytným řízením správním.

(1) Vojenští gázišové z povolání, kteří mají po tři po sobě jdoucí léta (před účinností tohoto zákona neb po ní) kvalifikaci nevyhovující, buďte z moci úřední přeloženi ministerstvem národní obrany podle § 5, odst. 2, bodu 3 zák. č. 76/1922 Sb. do výslužby, mají-li nej-

méně deset započítatelných let služebních; jinak buďte přeloženi do zálohy se zákonným odbytným. Neznalost služebního jazyka klade se na roveň kvalifikaci nevyhovující; nelze-li pro neznalost služebního jazyka vojenského gážísta z povolání ke službě upotřebiti, může býti ministerstvem národní obrany přeložen z moci úřední do výslužby (do zálohy s odbytným) i před uplynutím lhůty stanovené v první větě tohoto paragrafu.

(4) Rovněž může býti z úřední moci přeložen do výslužby (do zálohy s odbytným) vojenský gážísta z povolání, jehož další ponechání v činné službě by bylo na újmu důležitým vojenským nebo jiným státním zájmům. O takovém opatření, jež může býti učiněno kdykoliv, rozhoduje ministr národní obrany na návrh komise, jejíž složení a další podrobnosti stanoví vládní nařízení; před podáním návrhu třeba dotčenému vojenskému gážístovi poskytnouti příležitost, aby se mohl vyjádřiti o důvodech, pro něž nemá býti v činné službě ponechán, aneb aby mohl činěné výtky vyvrátiti nebo důkazy k vyvrácení jich potřebné nabídnouti.

(5) Z úřední moci bude z činné služby propuštěn se zaopatřovacími platy, příslušejícími podle služební doby, započítatelné pro výměru výslužného, bez ponechání vojenské hodnosti důstojník duchovní služby z povolání, který vystoupil z církve (náboženské společnosti), pro niž byl duchovním jmenován, nebo který byl příslušným úřadem této církve (náboženské společnosti) zbaven kněžského (duchovního) úřadu, ledaže by byl na žádost převzat do skupiny důstojníků duchovní služby z povolání oné církve (náboženské společnosti), k níž přestoupil, anebo na žádost a třeba-li, z úřední moci — by byl převeden do jiné skupiny důstojnické, podle potřeby i v nižší služební třídě. Bývalí důstojníci katolické duchovní služby z povolání, kteří byli z důvodů právě uvedených propuštěni z činné služby se zaopatřovacími platy, nemohou uplatňovati nároku na zaopatření z náboženského fondu (na stolní titul)

ČÁST IV.

Ustanovení všeobecná.

§ 35.

Ustanovení o vojenských soudcích.

(1) Na důstojníky justiční služby se zákon tento nevztahuje, pokud jde o porušení

povinnosti soudcovského úřadu a soudcovské služby, neb o jednání a opominutí, uvedená v § 2, jichž se dopustili v době, kdy působili jako vojenští soudci. Důstojníci tito podléhají v uvedených případech jen svým soudcovským představeným a nejvyššímu vojenskému soudu; řízení, v němž lze uložit tresty uvedené v § 4, pokud se týče v § 23, upraví vládní nařízení.

(2) Přisedlíci vojenských soudů, kteří nejsou důstojníky justiční služby, lze pro jednání a opominutí uvedená v tomto zákoně, jichž se dopustili ve výkonu své funkce jako přisedlíci, stíhati podle tohoto zákona jen na oznámení předsedy nalézacího soudu.

§ 36.

Ustanovení o vojenských gážístech mimo služební třídy.

Ustanovení tohoto zákona, jež se vztahují na vojenské gážísty, platí i pro vojenské gážísty mimo služební třídy

§ 37.

Poměr tohoto zákona k jiným zákonům.

Tam, kde se různé zákony, jichž platnost zůstane tímto zákonem nedotčena, zmiňují o disciplinární trestní pravomoci, disciplinárních přestupcích, disciplinárních trestech a pod., jest tím rozuměti pravomoc, přestupky, tresty a pod. uvedené v části I tohoto zákona. Na místo disciplinárních výborů (čestných rad), o nichž se zmiňují zákony dosud platné, nastupují výbory kárné podle části II tohoto zákona.

§ 38.

Ustanovení přechodná.

(1) Zákon tento vztahuje se též na činy, které byly spáchány před jeho účinností a nebyly dosud pravoplatně vyřízeny. Gážísté mimo služební třídy podléhají však ustanovením části II pouze pro poklesky uvedené v § 12, odst. 1, jichž se dopustili teprve po účinnosti tohoto zákona; pro činy dříve spáchané posuzují se podle ustanovení dosud platných.

(2) Usnesení disciplinárních výborů (komisí), učiněná na základě řízení provedeného

podle předpisů dosud vydaných a potvrzená do dne účinnosti tohoto zákona, zůstávají v platnosti.

§ 39.

Ustanovení závěrečná.

Zákon tento, jehož provedení se ukládá mi-

nistru národní obrany v dohodě s ministry vnitřní, spravedlnosti a financí, nabývá účinnosti v úpravě obsažené v této vyhlášce měsíc po vyhlášení zákona ze dne 19. března 1947, č. 52 Sb., kromě ustanovení § 4, odst. 4, věta první a odst. 8 a § 7, odst. 8, která nabývají účinnosti dnem vyhlášení zákona. Dny účinnosti tohoto zákona zrušují se všechna ustanovení, která mu odporují.